

Մ ՈՒ Ս ԱՆ

Ինչպէս ամէն բանաստեղծ,
Ունիմ Մուսայ. իմ Մուսաս
Կարճ մագերով, քղանցքով
Ազատ, հրպարտ աղբիկ է:

Աղբիկ մըն է որ երբեք
Աչք չէ ըրած համբախին.
Ձէ երբեք իր շընորհներն
Ձիջած ծախել Գովեստին:

Իր հաճոյքն է վար առնել
Խաբերային կոնակկն
Պարկեշտութեան վերարկուն,
Չարերուն դաւը պարզել:

Իր հըմայքն է սէգ նայիլ
Հըզօրներուն երեսին,
Ու ծիծաղիլ բաղդին դէմ
Որ կը քծնի Գարպիկին:

Իր հըրաշքն է որ հոգիս
Կ'առնէ աւիւն վըշտերէս,
Որ արցունքէս կը ծընին
Գաղափարի ծաղիկներ:

Ան կը լեցնէ մենութիւնս
Երազներով արուեստի.
Ան սրտիս մէջ կը հեղու
Ներշնչումի ըմպելին:

Իր ծայրին մէջ հեշտալուր
Յոյզըս կ'ըլլայ թրթրոտում,
Ցաւըս կ'ըլլայ մեղեդի,
Ոգըս կարկաջ կը դառնայ:

Երբ կ'ըմբռնէ որ սէրէս
Կրնամ ըլլալ խելագար,
Կրնամ ընել կեանքըս զոհ
Ծունկին վըրայ սիրածիս,

Թեւերուն մէջ կ'առնէ զիս,
Գըլուխն ուսիս կը դընէ,
Եւ իր սէրով ներսիդիս
Կ'արթընցընէ սէրն անծիս:

Գեղեցիկին, Բարիին
Երբ հրապոյրը չեմ ըզգար.
Երբ կը լըսեմ անտարբեր,
Ունայնութեան զըրոյցներն,

Ինծի կ'երգէ ան, արբշխո,
Կախարդանքը պայքարին,
Քաղցրութիւնը նըրիման,
Ձոհողութեան հրճուանքներն:

Անոր երգն է Նիրպանա
Աննըպատակ իմ կեանքիս.
Անոր երգով զօրացած՝
Կ'երթամ անմիտ վախճանիս:

ՅՈՎԱԷՓ ՇԱՀԷՆ